

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 297.

Tredie Session.

87de Møde.

Lørdagen den 28de Februar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortf.): Jeg kjender, og jeg troer ogsaa, at det blev nævnt i Udvalget, et Par Exempler herpaa i vort Theaters ældre Historie, hvoraf det ret slaaende kan fremgaae, hvor heldigt det vilde have været, om man ikke fast ansatte Sangere og Skuespillere førend efter den Alder, i hvilken Stemmen meget let, som man siger, slaaer over. Der er et Par Exempler paa, at man har maattet pensionere Skuespillerinder, for medelst en hele deres Levetid vedvarende Hæshed, og det maa dog antages, at de ikke vare det, da de bleve fast ansatte, saa at det forekommer mig, at det dog ikke er uden Grund, at man har bibeholdt 21- og 25-Aars-Alderen, og jeg skal meget anbefale, at, naar man ikke mod Fleertallets Forslag vil gjøre Dandsesperonalet fast ansat, man da ogsaa bibeholder denne Bestemmelse, hvorimod det vil være ganske consequent, at man ikke gjør det, naar man vil have Dandserne fast ansatte; thi Bestemmelsen, anvendt paa dem, vilde endog have noget Comiss ved sig, da det vilde være at sige, at de skulde erklæres pensionsberettigede omtrent paa den Tid, da de skulde gaae over til Pensions Hjælpelse.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg vil nødtigt trætte Forsamlingen med en Discussion, som allerede er fortsat saa længe; men der er et Par Bemærkninger af den ærede Ordfører, som jeg dog maa besvare.

Den ærede Ordfører begyndte med en Anke over, at den vedkommende Bestyrer af Theatret ikke havde meddeelt Udvalget sine Grindringer. Der maa være en Misforstaaelse i dette; thi der er Tale om Grindringer imod Betænk-

ningen, og Betænkningen er jo ikke for saa lang Tid siden afgiven. Derpaa opfordrede jeg, som naturligt, Theaterdirecteuren til at meddele mig sine Grindringer ved Betænkningen, og det er ikke mange Dage siden jeg modtog disse Grindringer. Det kunde jo overhovedet ikke nytte til Noget, at han, efter at Betænkningen var afgiven, havde confereret med Udvalget derom; havde Udvalget derimod ønsket en sliq Conference angaaende Spørgsmaalet om den væsentlige Forandring med Hensyn til Balletten, saa vilde vistnok Theaterdirecteuren have indfundet sig. Dernæst maa jeg, med Hensyn til Sceneinstructeuren, uagtet det er en mindre vigtig Gjenstand, dog bemærke, at de Vittringer, jeg brugte i Dvereensstemmelse med Theaterdirecteurens Anskuelse, er, at han antager ham for den første Kunstbedsmand paa Theatret; stærkere Udtryk brugte jeg ikke, og jeg skal besvare den ærede Ordførers Bemærkning, at, naar en afgaaet Skuespiller kan være Sceneinstructeur, saa maa meget mere den nærværende kunne være det, da han er i sin fulde Kraft. Det er herimod af Theaterbestyreren yttret, at da Sceneinstructeuren skal ordne og samle det Hele til Totaleffect, saa maa han staae udenfor Rammen, og kan følgerlig selv ei være en Figur i Maleriet, ligesaa lidt som en Capelmester bør spille et Instrument paa samme Tid, han skal føre an. Dette er en anden Anskuelse end den ærede Ordførers; jeg anseer mig imidlertid ikke competent til at dømme imellem disse to Anskuelser. Derimod har det været mig paafaldende, at den ærede Ordfører har kunnet benytte det Argument, han har villet hente fra, at den første Functionair ved Balletten ikke var livsvarig antagen, men foreløbigt efter Contract. Jeg begyndte netop med at sige, at naar man vilde give en